

Josip Korban:

Kralja sta razveselila

Visoko nad kraljevo ložo stoji načelnik, duša telovadne prireditve. Strobojnico daje nema povelja . . . Zdaj! Odločno je zamahnil z zastavico proti daljnji nesprotni tribuni, kjer je nameščena vojaška godba. In tisti hip se

oglasje prvi takti prostih vaj. Tri tisoč parov rok se hkrati iztegne, krepko suhe v zrak. V lahkih elastičnih gibih se po zvokih godbe premika živi gozd, očarjen z zlatimi solnčnimi prameni . . . Proste vaje so simbolično izražale propast, suženjstvo jugoslovenskega naroda, njegovo junaško borbo za svobodo, zmago in vstajenje. Ko je tri tisoč telovadcev v belih majicah kakor en sam moč padlo na tla, je bilo videti, kakor da je telovadno ploskev pobelil marčev sneg. V naglem redu se je vrstil nastop za nastopom. Že so nastopile v krasnih narodnih nošah seljaške čete, cvet naroda. In za njimi brhke članice v rdečih rutah: živo makovo polje.

Nastal je kratek odmor . . . In tedaj se je Markec odločil.

Nič več ni maraj pomavijati svoje ponižne, krotke prošnje: »Prosim, pustite me naprej!« marveč se je z vso močjo uprl v živi zid, da bi s komolci napravil pot.

»Kam pa rišeš?« ga je nahrulil najbližji sosed.

»Pustite me . . . h kralju moram!«

»Kam? H kralju? Fant, cement boš moral njuhati, možgani se ti mehčajo.«

»Nič se ne mehčajo. Opravka imam.«

»Norčuje se, fantalin,« ga je brezsrčno odrinila krepka roka.

»Ali boš miroval?«

Markec se ni dal ugnati. Kakor bi hotel podreti hrast, se je naslonil na

drugega soseda. Ta je pa stisnil pest in sunil sitneža tako silno v bok, da mu je — oj groza! padel zavoj na tla in je tisti hip stopila nanj nerodna noga.

»Hresk!« so citre žalostno zahreščale.

Kar je sedaj sledilo, se je odigralo tako naglo, da si dandanes Markec ne

more vseh podrobnosti pričarati pred dušne oči. Toliko se še spominja, da je zagnal strahovit jok. Ne jokal, tulil je in se ves v solzah oziral navzgor proti kraljevski loži. Kakor v sanjah je videl, da se je vladar sklonil črez rob in da je živahno govoril s starim, častiljivim gospodom v sokolskem kroju. Imel je dolgo sivo brado in naočnike. Še le takrat se je pomiril, ko se je zamajal človeški zid in je uzrl tega gospoda pred sabo. Prijazno mu je govoril in ša nekaj izpraševal, on pa ni zmogel drugih besed, kakor: »Jezus, citre, kraljeve citre!«

Gospod je odšel. Kakor božjastnik se je zgrudil Marček na tla. Solze so mu kapale na Lovrenčevo strto darilo.

Stari prijazni gospod se je kmalu vrnil. Prijel je nesrečneža za roko in potem sta šla skozi gosti špalir množice. Slišal je smeh. Nešteto oči je radovedno strmelo vanj.

In potem — so se Markcu odprla nesa. Najlepše sanje, ki jih je sanjal že toliko dni, so postale živa resnica.

Glej, na prekrasni perzijski preprogi stoji v ozadju ozaljšane lože Najvišji Gospodar v svetli generaliski uniformi, na ustnicah smehljaj, ki ga Marček ne bo nikdar pozabil. Kakor dobri, skrbni oče upre vanj svoje blage, mile oči in vpraša s toplim, sočutja polnim glasom:

»Zakaj plakaš?«

Marček molči. Čudna, doslej neznana tesnoba mu stiska ubogo srce.

»Odkod si, dečko? Kako ti je ime?«

Prijazna domača beseda vrne Markcu pogum. Na misel mu pride Lovrenc, ki mu je zabičeval pred odhodom: »Glej, da boš ravno, kot sveča, stal pred kraljem in mu naravnost, brez strahu, zrl v oči. On je vojak in junak, ki ne mara strahopetcev. Odgovarjaj glasno. In da se ti bo poznala manira, pristavi na koncu vsakega odgovora: Vaše Veličanstvo.«

Obrisal si je solzne oči in se strumno vzravnal, kakor se je bil naučil v telovadnici. Glasno in točno odgovarja na vse vprašanja. Nič bojazni, nič žalosti ni več v aru. Podrobno pripoveduje o invalidu Lovrencu in njegovem daru ter o svoji veliki nesreči, ki ga je bila tam spodaj v gneči zadela. Odstranil je srvice s ovoja in privlekel na dan ne-

srečne citre.

Kralj je vzel darilo v roke in si ga z vidnim zanimanjem ogleduje.

»Krasno ročno delo!« je vzklilnil

»Kaj pomaga,« posili Markca zopet jok, »ko so mi jih — pa zdro-bi-li. Kaj bo rekel Lovrenc!«

»Nič hudega,« se je nasmehnil kralj, kakor se je znal le on sam nasmehnuti. »Popraviti jih bomo dali, pa bo vse v redu.«

Namignil je gospodu v lepi uniformi in mu nekaj zašepetal. Ta je vzel iz žepa notes in Marček mu je moral povedati Lovrenčev naslov.

»Ne vem, če mu bo prav,« je pristo-dušno pripomnil.

»Zakaj ne?« je vprašal vladar.

»Sitno se mu bo zdelo ... On ni citer zato napravil ... da bi ... dobil kako našrado ... Ozmerjal me bo.«

»Kar na me se izgovori. In mu povej, da pravilno razumem in visoko cenim njegove plemenite nagibe.«

Za trenutek se je Marček zmedel. Kakor skozi tenčičnik je videl, kako se je vladarjeva desnica približala njegovi — in že je začutil nekaj prijetno okroglega med prsti: cekin — velik zlat novc.

»To imej za spomin na najino današnje srečanje,« je rekel blagi kralj. »Svojemu prijatelju pa sporoči mojo zahvalo!«

Ves omamljen od sreče, je Marček še videl, kako je z vidnim veseljem prestolonaslednik Peterček ogledoval Lovrenčev dar, potem je pa začutil roko starega prijaznega gospoda na ramenu.

»Prikloni se in se zahvali!« mu je tiho velel.

Oh, saj res! Skoraj bi bil pozabil.

Nizko je upognil hrbet pred Najvišjim Gospodarjem.

»Najlepša hvala. Vaše Veličanstvo!«

Gospod v sokolskem kroju ga je prijel za roko in potem sta počasi šla mimo gospodov v lepih prazničnih uniformah in črnih oblekah, in nato skozi gosti špalir gledalcev. Vsi so z neko posebno prijaznostjo in naklonjenostjo zrl na Markca, ki je krčevito stiskal v pesti podarjeni cekin in se ni dosti zme-nil za množico.

(Dalje pripoveduje.)

Kanarček šimek

Cudno je bilo vse to tako, da so ljudje zmajevali z glavo in bi skoro verjeti ne mogli, da niso na lastna ušesa vsak dan poslušali vsega tega. Glejte, kar sredi zime in kar sredi polja so včasih zaslišali droboleče kanarčkovo petje. Da te! Kaj je kanarček res tako norčav, da pobegne iz tople kletke in zleti na sneg in mraz in še malo ne pomisli, da bo moral poginiti, ker ni navašen mraza? In ljudem je bilo že žal nesrečnega ptička, a ko so pogledali na

gaz sredi polja, so se zasmeli. Tam je šel samo Nejec, a kanarčka ni bilo nikoli nikjer. Nejec pa je stopal po gazi, tiščal roke v žepu in droboleč resnično prav tako kot kanarček v gorki sobi.

Tega gostolenja pa se je Nejec naučil samo od svojega kanarčka Šimka. Leto dni je stal več ur na dan pred kletko in potihoma žvižgal za kanarčkom in se polagoma naučil vseh njegovih napevov. A prav čudo je bilo to, da se nazadnje njegovo požvižgovanje v glas ni prav nič razločevalo od Šimkovega droboletja. Še celo domači niso prav nič vedeli, ali poje Nejec ali Šimek ali pa oba hkratu. Včasih se je v izbo natrlo vse polno ljudi. Nejec in Šimek sta žvrgolela za stavo, ljudje so se muzali, a otroci so zijali in se niso upali Nejca niti pogledati, kaj šele nagovoriti! No, Nejec se je pa smehljaj zadovoljno in pretikano in prav vseč mu je bilo, da ga ljudje tako občudujejo.

A to skupno žvrgoletje je trajalo le kratke zimske dni. Pomlad je že bila, ko je stopal Nejec iz šole in je sam pri sebi premišljal, kako bi Šimka naučil svojih pesmi. Če se je Nejec naučil Šimkovih, kako bi se Šimek ne naučil Nejčevih? Saj je Šimek pameten, mogoče še bolj pameten nego Nejec in vsak pošten uk mu gre talaj v glavo. Saj res — še danes ga prične učiti in nad Šimkom bodo ljudje še bolj strmeki nego nad Nejcem.

Nejec je zdrvel proti domu in je planil v izbo. A glejte — kletka je bila prazna in odprta, a po Šimku ne duha ne sluha. Tudi okno je bilo odprto in skozenj so se usipali najlepši pomladni žarki. Nejec je v skrbeh pretaknil vsak kot in klical kanarčka, a bilo je vse zaman.

Zajokal je na glas in z jokom poklical mater v izbo. Mati ni prav nič vedela, kako da je kletka naenkrat odprta, a je uganila takoj, da je Šimka pomlad izvabila skozi odprto okno in je zletel Bog ve kam v topli svet. Nejec je zdrvel na vrt in pregledal vsako drevo. Klical je in droboleč najlepše Šimkove popevke, a Šimek ga ni

slišal, ker ga ni bilo nikjer na vrtu. Zalosten se je napotil preko polja proti gozdu, ki se je onkraj dolinice strmo spenjal v visoko goro. Pri vsakem desetem koraku se je ustavil in zagostol kanarčkovo pesem. A Šimek se ni

ni oglasil, ker ga je vesela pomlad vodila kdo ve kam.

Nejec je iztikal po gozdu in vabil, vabil Šimka. Nihče mu ni odgovoril, le zadirčna šoja se je kregala nekje v goščavi nad njim, ker jo je motil pri njenem delu. Nejec je obupal in je vedel, da Šimka ne najde nikoli več in ne bo nikoli več z njim prepeval poskočnih pesmi. Nesrečni Šimek je zašel v gozd in ne najde več poti domov. Čepi nekje na samotni vejici in je žalosten, da še peti ne more več. Pride pa noč in tedaj bo Šimku gorje, kajti pomladne noči so v gorskih gozdovih strupeno mrzle in Šimek bo poginil, ker ni navajen mraza.

Nejec se je vsedel na trhel štor in si v obupu zakril obraz z rokami. »Kaj bo? Kaj bo?« je ponavljal. »Da te je morala nesrečna pomlad izvabiti iz tople izbe! Šimek, o, Šimek!«

A hipoma mu je šinila v glavo tako lepa misel, da se je je kar razveselil. Domislil se je kače, tiste kače, ki domuje tam v gorski soteski in ji je Mužača ime. Alanikov oče je že večkrat pripovedoval o nji, a Alanikovemu očetu mora pač verjeti, ker ga ni še nikoli nalagal. Kača Mužača ima dolg rep, ki je zavrt v okrogel svitek tudi tedaj, kadar se kača plazi po zemlji. Samo včasih razvije svitek, tedaj pa udari s koncem repa ob kamen, da se pokaže prav velika iskra, ki ne ugasne nikoli. Kdor pobere to iskro in jo nosi pri sebi v žepu, se mu izpolni vsaka želja, a naj je še tako neverjetna in še bolj čudna.

Nejec je že drvel skozi gozd in že je bil v samotni soteski. Tam je ležala skala pri skali, kamen pri kamnu in le tu pa tam je rastle med njimi nizko, krivenčasto rušje. Pomladno solnce se je upiralo naravnost v to sotesko, da je od kamenja in rušja vročina kar puhtela. Nejec se je plazil od skale do skale in oprezoval. Glejte — pa je našel, kar je iskal. Na ploščatem kamnu je ležala kača, bila je zvita v okrogel svitek, po hrbtu se ji je vila dolga lisa, a na glavi ji je čepel trd rožiček.

Nejca je bilo skoro strah. A že se je premagal in je rekel pogumno: »Kača Mužača, daj, daj! Z repom udari ob kamen, da se zasveti iskra. Iskro pobrem. Šimka si zaželim in glej — že

bom žvrgolel z njim kakor prejšnje dni. Daj, daj! Z repom udari, kača Mužača!«

Kača se ni ganila in je mirno spala v solncu. Nejec ni vedel drugega, kakor da jo prebudi. Dregnil jo je z dolgo šibo in tedaj se je kača bliskoma vzpela in siknila z dolgim preklanjem jezičkom. Zažvižgala je tako čudno, da je Nejec kar odskočil. A vendar ni odnehal, temveč je zavpil še huje: »Daj, daj, kača Mužača! Z repom udari, z repom ukreši iskro!«

A kača Mužača ni udarila z repom. Le enkrat je še siknila, se hipoma prevahila in hipoma izginila med gruščem, da Nejec niti ni videl, kdaj in kam. Nič drugega mu ni preostalo, kakor da se je žalosten obrnil in šel iz soteske. Pač je še drobolel po gozdu in klical pobeglega Šimka. Mračilo se je že, ko se je vrnil ves pobit in truden domov.

Zaspati pa le ni mogel, zakaj komaj mu je hotel spanec strniti oči, je že zagledal kačo. Pač je udarjala z repom, da so se pod njim kresale debele iskre. Pač je segal po iskrah, a kakor hitro je segel po njih, ga je zapelila v prstih, da je zavpil na glas in se prebudi. A ko je spet zaprl oči, je bila spet kača pred njim. Zdaj ni več kresala isker, temveč je tiščala v svitku Šimka, a Šimek je bil mrtev.

Naposled je vendarle sinil dan. Nejec je naglo vstal in pogledal skozi okno, da vidi, kakšno bo vreme danes. A prvo, kar je zagledal, je bil Šimek. Ležal je na deski, kamor je mati postavljala lončke z nagelji in rožmarinom. Nejec ga je naglo položil na dlan. A naj je dihal vanj, kolikor je hotel, Šimek se ni prebudi, ker ga je bil zamoril nočni mraz.

Nič drugega ni mogel storiti za Šimka, kakor da mu je na vrtu izkopal grob. Tri rože je zasadil na grob in kadar je žalosten, sedi ob grobu in droboli Šimkove pesmi. Sosedje pa resnično mislijo, da je pomlad prebuhla iz smrti Šimka, ki jim preroča zdaj v slovo . . .

Bob in Lisica in huda mesarica

Dva psička — tolsti Bob z Lisico —
 maša sta oni dan v mesnico.
 U, to se hitro glad napase,
 že na ponujo so klobase.

Ker Bob je težji, rad pomaga.
 Lisičko dvigne, jo prevaga.
 Klobase te so polne slasti —
 užitek je takole krasti!

Lisička se je namastila,
 k klobasam Boba je pustila.
 Počrčen, lačen, nespodoben,
 bo Bobek zdajci kakor boben.

Da sita sta, to je resnica —
 a zdajle pride mesarica...
 Lisička v dir ob njenem vrišču,
 a Bob dobi jih po hrbtišču.

Učite se krawla!

Fant, ki je star 14 let pa ne zna plavati, ni pravi fant. To mi je nekoč dejal neki učitelj športa, a sam moram iz lastnega nagiba dodati, da velja prav isto tudi za deklice. Zaradi tega je skrajni čas, da se vsi naučite plavati, če še ne znate. Saj je zmeraj dobro, če more človek v stiski pomagati sebi ali drugim, razen tega je pa plavanje prav zares najzabavnejši šport, ki si ga moremo misliti. Videli boste, kako se razvija telo tistega, ki se poleti, pa nemara ob ugodnem vremenu tudi pozimi, ne boji sveže vode. In zlasti ta šport, če ga pravilno izvajamo, je tisti, pri katerem ostane tudi duša zdrava.

Da pa imamo od vode res polno korist, se moramo naučiti plavati. Če se pa že česa učimo, tedaj se moramo prav učiti. Človek plava lahko na več različnih načinov. Pri psu so preproste kretnje v vodi povsem umiljive, te moremo tudi posnemati, toda naše telo je bolj prilagojeno za težje prsno, hrbtno in stransko plavanje. Danes se bomo pomenili o najhitrejšem načinu plavanja, o tako imenovanem krawlu.

Beseda »crawl« je angleška in pomeni toliko kakor kobacati se ali se plaziti. Že po tej besedi je spoznati, kako naj na ta način pričnemo plavati. V vodo gremo le tako daleč, da nam sega malo preko kolena. Ko dosežemo to globočino vode, ležemo na prsi in se pričnemo povsem preprosto na ta način poganjati naprej, da iztegnemo roke predse in navzdol do tal, ter se tako pomaknemo dalje. Nogi naj bosta mirni, laoremo se pa z njima zdaj pa zdaj v vodi malo odsuniti, da ne drsita po tleh. Čez nekaj časa poskušamo že lahko z rokami in nogami pljuskati, ter kmalu opazimo, da nam to pomaga priti dalje. Na ta način se brez težkoč naučimo temeljne lege pri krawlu. Seveda se pa moramo navaditi na to, da znamo priučeno izkoristiti tudi tam, kjer ne moremo doseči dna z rokami. Od tal moramo biti neodvisni, plavati moramo prosto, kakor riba ali kakor kak čoln z vesli.

Slika a. — Rešilni pas iz dveh večjih pločevinašnih praznih zaprtih posod (za petrolej). Malo poprej smo spoznali, da pridemo hitreje naprej, če si pomagamo

tudi z nogami. To je pa tudi povsem umevno. Gibanje nog učinkuje približno tako, kakor ladijski vijak, ali pa kakov

rep pri ribi. Nogi morata nadomestiti oboje, če se prav in vztrajno učimo. Preskrbimo si mehur ali kaj podobnega, kar plava na vodi in na kar se moremo pri učenju opreti s prsmi. Roki iztegnemo in pričnemo z nogami suvati, kakor kaže slika. Toda s stegni mirujemo in pregibamo nogi le od kolena navzdol. Tako pljuskamo po vodi tako dolgo, dokler nogi povsem sami od sebe ne delata te preproste gibe, ne da bi nam bilo treba še nanju paziti. Hkrati se moremo priučiti obraz vzdržati med plavanjem v vodi, in dvignemo glavo le zdaj pa zdaj malo kvišku, da zajamemo sapo. Sprva je to res prav težko, na ta čudni način vdihavati zrak, vendar se tega hitro priučimo in gre potem kar samo od sebe. In kar začudimo se nad veliko količino zraka, ki ga v kratkem trenutku, ko imamo usta nad vodo, vdihnemo. Tako dihamo le skozi usta in zrak tudi skozi usta izdihnemo, medtem ko imamo glavo v vodi. Vsega tega se moramo res temeljito učiti, najboljšje dnevno 5 do 10 minut.

Slika b. — Vaje z roko na klopi. Da se prav naučimo gibov z rokami, ležemo kje na dvorišču na klop z obrazom

navzdol, iztegnemo levo roko pošev p: ad-se hkrati navzdol (I) nato jo pa v dolgem loku privedemo skoraj tik do boka (II), nakar dvignemo lakt in pomikamo roko spet predse, da roka drsi ob telesu

proti glavi. Ko doseže roka višino ramen (III) — glej, do kam je dvignjena lakt — iztegnemo roko spet predse in ponovimo gib. To delamo menjaje zdaj z levo zdaj z desno roko.

Silka c. — Krawla se učimo v vodi. Nikar se ne dajte oplašiti, če vas prve dni malce bole ramena. Tega ni moči preprečiti in le dokazuje, da vam vaja koristi. Imate pač okorna ramena. Nu, zdaj pa gremo tako daleč v vodo, da nam sega do prsi, se nagnemo predse in delamo gibe z rokami, ki smo se jih bili

učili na klopi. Hkrati vtaknemo glavo pod vodo in zajamemo sapo šele pri vsakem drugem sunku in sicer v trenutku, ko dvignemo levo ali desno roko.

Čim bolj ali čim dalj se vadite, tem

hitreje, lažje in elegantneje se boste naučili plavati.

Najtežje je doseči lepo vzajemno delovanje rok in nog. Tu je najboljša vodnica izkušnja. Nekaterim je zelo lahko štirikrat suniti z nogami, medtem ko napravita roki le dva sunka, drugi napravijo šest, celo osem sunkov. Zadnje pa je v vseh okoliščinah prenaporno za vas.

Pa tudi sicer je plavanje krawla naporno in zahteva zdravo srce in zdrava pljuča. Zaradi tega ne smete nikoli dolgo plavati, zlasti ne spočetka. Ščasnoma, ko ste se že dovolj vadili, morate preplavati daljše proge, in ne bo trajalo dolgo, ko boste spoznali, da je kopanje šele tedaj pravi užitek, ko zna človek plavati krawl. Zakaj potem se dobesečno počuti v vodi kakor riba, čeprav ne zna tako imenitno švigati.

Bodite zmeraj blizu brega in ne izpostavljajte ne svojega ne življenja drugih ljudi v nevarnost.

Jutrovčki pišejo

CIGANČEK

Mlad ciganček stopa,
gosli 'ma na rami.
Mlad je še — po svetu mora,
kakor vsi cigani.

Za njim otroci se podé,
a on se jih otepa.
Otožno njemu je srcé,
zato ne prosi, ne prepeva.

Iz kraja v kraj tako potuje,
od ljudi zaničevan.
Nobeden nič mu ne daruje,
povsod je nepoznan.

Kos Vladko, dijak v Mariboru.

Dragi stric Matic! Šolsko leto sem končal z odličnim uspehom in zdaj z veseljem uživam tako zaželjene počitnice. Prihodnji teden pojdem k stari mami v Prekmurje. Tam sem bil tudi lansko leto na počitnicah. Naučil sem se že precej prekmurskega narečja, in če hočeš, Ti pišem čez mesec dni pismo v prekmurskem narečju. Stara mama ima posestvo, konje, govedo in prašiče. Ima tudi psa Sultana, ki je na verigi. Sultana me dobro pozna in se zelo rad igra z menoj,

ker ga večkrat spustim z verige in ga vzamem s seboj na izprehod. Dragi stric Matic, oprosti, da Ti doslej še nisem poslal prispevka za novi natečaj. Veš, dokler ni bila šola za menoj, nisem utegnil potovati na zvezde. To bom storil v Prekmurju. Dotlej Te prav lepo pozdravlja Tvoj

Miloš Jernejčič, dijak II. razr. real. gimn. v Ljubljani.

Dragi stire Matic! Lansko leto sem v božičnih počitnicah potoval na mesec. Radoveden sem bil, kakšna je pokrajina na mesecu. Toda bil sem razočaran. Ves mesec je bil posut z božičnimi drevesci, na katerih so se lesketale srebrne nitke in srebrne svečke, ki so gorele s srebrnim plamenom. Zato se zdi nam zemljanom mesečina vsa srebrna. Ker pa ne vem ali je mesec samo o božičnem času tako srebrn, bom šel avgusta meseca spet na mesec in potem Ti pišem, kako je bilo na mojem potovanju. Če hočeš, greš lahko z menoj. Peš bova krenila po rimski cesti, samo topel kožuh moraš vzeti s seboj, zakaj rimska cesta je vsa zamrzljena in v ivju. Pozdravlja Te

Ivan Hecht, dijak I. razr. gimn. v Mariboru.

Dragi stric Matie! Ti mi pišeš, da Ti še nisem poslal slike od Johnnija, veš pa sem Ti jo poslal, potem se je pač izgubila, zato Ti pošiljam drugo.

Jaz sem bil v nedeljo v Celju pri sv. birmi, pa Ti ne veš kako srečen sem bil, Od mojega botra sem toliko dobil raznih stvari, izmed katerih me najbolj veseli ura z verižico. Kako fino bi bilo ko bi smel večkrat k sv. birmi.

Sedaj pa Ti še povem od naše Doli. Ona je španjolka in na povelje govori, seveda ne z besedami. Sedaj ima pet mladih psičkov zavaljenčkov. Oni že tudi jedo. Mene že vsi poznajo in ko pridem blizu pa vsi k meni pricaplajo in se z mano igrajo in nazadnje se pa še stopo, pa Ti ne veš kako.

To Ti lajajo, renčijo in grizejo, pa ne do krvi. Pa znajo že nositi kakšno cunjko špago ali drva, za kar se prav presneto pulijo, nazadnje pa tudi stopo. Mati Doli jih pa gleda pri vsem tem, nazadnje pa še ona poskoči in ponori.

Če pa kakšen tujec pride, tedaj je pa Doli strašansko huda, ker se za mlade boji. Te srčno pozdravlja Tvoj

Pilih Dušan, uč. IV. razreda v Dobu pri Domžalah.

Dragi stric Matie! Z bratcem sva hotela napraviti potovanje okoli sveta. Ker se je pa letalo pokvarilo, sva letela zmemrom višje in višje in naposled sva pristala na nebu. Oglevala sva si vse zvezde, luno, solnce, Mars itd. itd. Bilo je zelo lepo. A najlepši je bil pogled na našo zemljo. Ker je bila takrat na naši zemlji noč, sva videla milijone in milijone razsvetljenih oken, ki so mežikali kakor majhne zvezdice v noč. Stožilo se nama

je po tej lepoti in zato sva se hitro vrnila na zemljo. Na nebu nisva videla ljudi in tudi živali ne. Samo drevje in goli grmi so stali ob poteh. Doma so naši starši lepo sprejeli in veseli so bili, da sva se zdrava vrnila. Vse Jutrovčice, posebno pa Tebe lepo pozdravljava

Branka Matajčeva, uč. II. razr. matične šole v Ljubljani.

Rešitev posetnice II.

Učiteljica.

Rešitev posetnice III.

Astronom.

Rešitev posetnice IV.

Veleposestnik.

Rešitev posetnice V.

Knjigovodja.

Posetnica VI.

Dr. Lovro Opisek

Kaj je ta gospod po poklicu?

Posetnica VII.

Duro Vageb

V katerem mestu živi ta gospod?

